

DE STER

NR. 8. AUGUSTUS 1958

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Bos bij Arnhem

(Gelderland)

58e JAARGANG

Nr 8

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

INHOUD:

Blz.

„De Zoon des Mensen” — Vanwaar die benaming?	227
„Op naar de Tempel!”	230
Onderlinge Ontwikkelings-Vereniging	233
Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden	235
Conferentie-sprokkels	236
Aan uw zorg toevertrouwd. . . . De jeugd van Israël	237
Gedachten van anderen	239
De vraag van de maand	240
Gij badt op eenen berg	242
Een wonderbaar werk en een wonder	243
Strijd om in te gaan: Een grondbegrip van het Evangelie	247
Afwisseling	247
Een schommelstoel romance	248
Gedachten van anderen	250
Alleen celestiale wezens kunnen de celestiale wetten gehoorzamen	251
Inlichtingen, gevraagd doch nooit ontvangen	252
Gebeurtenissen in de Zending	253
Het gesproken woord van het Tempelplein „. . . Niet in Verzoeking . . .”	256

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

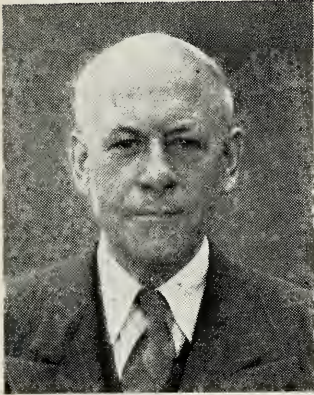
ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

„De Loon des Mensen” -

Vanwaar die benaming?

door

PRANK I. KOOYMAN

De leergang voor 1958 voor de Melchizedekse Priesterschap in de Verenigde Staten (en waarschijnlijk ook in andere landen waar de Engelse taal wordt gesproken) is President J. Reuben Clarks uniek boek: „Onze Heer van de Evangelieën”, dat de vier Evangelies tegelijkertijd behandelt. Bij het raadplegen van hulpbronnen voor mijn studie (een lesgever kan altijd hulpbronnen gebruiken!) kwam mij opnieuw in handen een boekje, dat haast vergeten in een mijner boekenkastjes stond. Bedoeld werkje is een vertaling uit het Frans: „Wie is Jezus Christus?” door Napoleon Roussel. De vertaler is W. F. Walch, S.M.C.: *Sacri Ministerii Candidatus* of wel candidaat in het heilige leraarsambt. De Hollandse overzetting verscheen in Amsterdam bij J. Leendertz in 1860, en is dus bijna honderd jaar oud.

Wie er nog niet van overtuigd is, dat men „als met handen tast” de waarheid der Nieuwtestamentische beschrijvingen van des Heilands leven en leer, „hem zouden wij raden de Evangelische geschriften van onzen Bijbel in hun geheel te lezen”, zegt de schrijver; „en bij zulke eene ordelijke en gezette lezing dier geschriften, zouden wij hem durven verzekeren, dat hij, om zoo te spreken, het hart van JEZUS onder zijne handen zou voelen kloppen dat hij zich in het midden der beschreven’ gebeurtenissen zou verplaatst zien, en bij iedere lezing nieuwe bewijzen ontvangen, dat deze verhalen de waarachtige levensgeschiedenis bevatten van een’ werkelijk bestaand’ persoon. Vooral zijn er onder de verschillende trekken, waarmee het beeld van JEZUS in deze Evangelieën wordt geteekend, enkelen, die zoo sterk spreken, dat ze nauwelijks kunnen nalaten ons in deze overtuiging te bevestigen.”

Dan gaat de schrijver als volgt voort (de lezer heeft reeds gemerkt, dat ik de spelling van een eeuw geleden onveranderd laat):

„Zoo bij voorbeeld is er onder de verschillende benamingen, ten aanzien van JEZUS gebezigd, eene, die Hem geene enkele maal door de Evangelisten wordt toegekend, maar waarmede Hij gewoon is zich zelve te noemen; ik bedoel de benaming van *Zoon des Menschen*. Men vindt haar tot 23 maal*) toe in de Evangelieën. Was deze naam schitterend of profetisch, wierd op de eene of andere wijze de goddelijke zending des Heeren daarmede aangeduid, wij zouden begrijpen waarom JEZUS zich bij voorkeur van zulk eene benaming bediende. Maar deze naam heeft niets, dat ons begrijpelijk maakt waarom de held eener verdrinking dien zou moeten voeren, of waarom geschiedschrijvers dien JEZUS in de mond zouden leggen. En hoe komt het bovendien, dat deze benaming wel door JEZUS zelve aangenomen, maar noch door andere personen in de Evangelieverhalen, noch door de Evangelisten zelve Hem wordt toegekend? Gold deze opmerking alleen van één enkel der vier Evangelieën, wij zouden hierin misschien niets dan eene toevallige omstandigheid zien. Maar neen! MATTHEUS, MARCUS, LUCAS en JOHANNES, allen geven gansch andere namen aan JEZUS, terwijl Hij zelf zich bij allen bestendig zoo noemt. Vergeefs zien wij om naar eene verborgen' bedoeling, waaruit eene zoo zorgvuldige onderscheiding zich zou laten verklaren. En zoo ze zonder eenige bedoeling of opzet is aangewend, ligt hierin dan niet van zelf reeds opgesloten, dat de zaak zich heeft toegedragen gelijk hier wordt vermeld: dat er werkelijk een persoon heeft bestaan, die zich zelve alzoo genoemd heeft, zonder dat iemand anders Hem dien naam heeft gegeven?” (Blz. 19 en 20).

Mij trof hier vooral deze volzin:

„Vergeefs zien wij om naar eene verborgen' bedoeling, waaruit eene zoo zorgvuldige onderscheiding zich zou laten verklaren.”

En ik dacht: Hoe wáár, en hoe bevoorrecht zijn wij als Heiligen der Laatste Dagen, dat wij niet vergeefs hoeven om te zien naar de verklaring. In onze Parel van Grote Waarde toch, in het Boek van Mozes (visioenen van Mozes, geopenbaard aan Joseph Smith de Profeet in juni 1830) lezen wij:

„Onderwijs dit daarom aan uw kinderen, dat alle mensen, overal zich moeten bekeren, want anders kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven, want niets, dat onrein is, kan daar of in Zijn

*) „Tot 23 maal toe”. Met behulp van onze moderne Bijbelse concordanties telde ik de benaming 41, zegge een-en-veertig, maal. De oorspronkelijke schrijver kon een eeuw geleden mogelijk geen concordantie raadplegen. — K.

tegenwoordigheid, want in de taal van Aduhrijk Zijn Naam
Mens der Heiligheid, is de naam van Zijn Eniggeborene is der Zoon
des Mensen, mannelijk Jezus Christus, een rechtvaardige Rechter,
Die in het midden des tijds zal komen (Mozes 6: 25)
Evangelisten als het Nijne wordt beschreven ook werkelijk het
Gods naam: MENS DER HEILIGHEID!

En de naam van Zijn Eniggeborene: ZOON DES MENSEN, de ZOON
van de Heiligheid!

Maar geven wij de interessante en scherpzinnige schrijver op nieuw het
woord: "Qui est JESUS CHRISTUS", in het licht in de overige
geschiedte beschreven als een poging om de onverschillijk

Vreemd genoeg; in dezelfde Evangelieën wordt het beeld van
JESUS met een gansch anderen trek getekend, die den aandachtigen
beschouwer niet minder aangaande de historische werkelijkheid
gelezen te worden.

van Zijn' persoon overtuigt.
Zoo JESUS is waarvoor Hij zich uitgeeft, is Hij een geheel op
zich zelf staand wezen. Hij noemt zich wel zelf niet den Zoon van
God, maar Hij laat zich honderde malen zoo noemen; Hij zegt
uitdrukkelijk, dat Hij uit den Hemel nedergedaald en voor ABRAHAM
geweest is; verklaart, dat Hij God, Zijnen "Vader" gezien
heeft; in één woord: plaatst zich op een geheel eenig standpunt onder
de kinderen der menschen; en, hoewel Hij zich Zoon des Menschen
noemt, doet Hij zich bestendig voor als iemand, die regt heeft de
Zoon van God te heeten.

Heeft nu deze JESUS niet bestaan, is Zijn karakter door de Evan-
gelisten verdicht, dan kunnen wij er ons verzekerd van houden, dat
de held der verdichting die een' zoo uiterst moeilijken rol heeft
te vervullen, zich althans wel nu en dan enkele woorden zal laten
ontglippen, die minder met zijn rol overeenstemmen. Hij zal, bij
voorbeeld, wat hij in het algemeen van „de menschen” spreekt,
zich zelven mede insluiten. En echter dit heeft nimmer plaats. De
JESUS der Evangelieën vergist zich niet eens te verheffen boven de
menschheid van hare verhevenste zijde beschouwt zelfs dan verhoudt
Hij zorgvuldig zich met Zijne apostelen gelijk te stellen of op één
lijn met de menschheid te plaatsen. Hij mag niet geboden hebben,
Die zelf ook bidt, zegt evenwel niet: „Zijn' vonden, ik kan niet
WIJ bidden, laat ons alzoo bidden, want wij allen bidden
bidt alzoo.” Fondelt Hij van den gelukstaand die ma de opstanding
voor de menschen zal aanvangen, Hij zegt niet: „Alsdan zullen
WIJ, maar: zullen ZIJ aan de Engelen gelijk zijn?” Ja ook dan,
wanneer de in houd Zijner woorden Hem do nauwelijks toelaat,
ook dan nog weet Hij zich van Zijne apostelen te onderscheiden.
„Ik ga”, zegt Hij, „tot MIJNEN Vader en UWEN Vader; tot
MIJNEN God en UWEN God.” Zou een mens die per se hier
niet gezegd hebben: ONZE Vader en ONZE God?

3 de naam van

Zoo blijkt het dan ook hier ten duidelijkste, dat wij te doen hebben met een' werkelijk bestaand' persoon, die gezegd en gedaan heeft wat hem wordt toegeschreven... (en) dat de gelijkmatigheid Zijner taal ten bewijze verstrekt, dat het leven, hetwelk door de vier Evangelisten als het Zijne wordt beschreven, ook werkelijk het Zijne geweest is.” (Blz. 20, 21 en 22.)

De Hollandse vertaler van het hier genoemde werkje zegt in zijn korte Voorrede: „Ik geef deze vertaling van NAPOLEON ROUSSEL'S geschrift: „Qui est JESUS CHRIST?” in het licht, in de overtuiging dat dit geschrift, beschouwd als eene poging om de onvergelykelijke grootheid van den CHRISTUS in het licht te stellen, wel verdient onder onze landgenooten bekend en door elken nadenkenden Christen gelezen te worden.”

Dat was ongeveer een eeuw geleden. Hoe toepasselijk ook nú! En ik verheug mij er in, de leeskring van onze goede STER een proefje te kunnen aanbieden van een uitstekende „poging om de onvergelykelijke grootheid van den CHRISTUS in het licht te stellen, — van de CHRISTUS, „DE ZOON DES MENSEN”, DE ZOON van de MENS DER HEILIGHEID!

„Op naar de Tempel!”

Deze, uit het verre verleden reeds bekende yreus kreet heeft op de 26e juli 1958 in de harten van \pm 100 kinderen Gods, leden van de Nederlandse Zending weerklank gevonden, want op deze dag vertrokken er twee bussen, één uit Amsterdam en één uit Rotterdam vol gelukkige Heiligen der Laaste Dagen via de Franse plaats Metz naar Bern (Zollikofen), waar God's grootste geschenk der laatste dagen aan de sterfelijke mensenkinderen, Zijn Heilige Tempel, als ware het de Heiland zelve met uitgespreide armen, stond te wachten om deze kleinen in haar binnenste te ontvangen.

Reeds maanden te voren brandde er in de harten van deze pelgrims het verlangen om door een gang naar de Tempel metterdaad te bewijzen dat zij het eerste gebod: Heb de Here Uw God lief met geheel Uw hart, verstand en kracht, en het tweede: en Uw naaste gelijk U zelf! hadden verstaan en begrepen.

Ofschoon „buiten” de zon op deze dag verstek liet gaan, bleek zij

„binnen in de harten” volop te schijnen althans in de bus waar schrijver dezes zat, was het lied no. 135 „Ziet Uw pad wordt schoon en licht”, niet van de lucht en zo zal het ook zeker in de andere bus geweest zijn. Na een voorspoedige tocht troffen wij elkaar in Bastogne, waar een hartelijk weerzien plaats vond, precies zoals het eens zal zijn als wij onze geliefden weer aan de andere kant van het graf zullen ontmoeten, allen slechts vervuld van één gedachte onze God en elkander te dienen. Na een kort oponthoud nam de tocht via Luxemburg naar Metz een aanvang, alwaar wij in tegenstelling met het vorig jaar in één hotel werden ondergebracht, hetgeen de prettige stemming zeer ten goede kwam.

De volgende morgen, zondag 27 juli '58 om 7 uur 's morgens bij het ontbijt was het in de eetzaal van het hotel een gezellige drukte en konden wij het saamhorigheidsgevoel weer zo fijn beleven.

Na een gemeenschappelijk gebed in iedere bus uitgesproken vertrokken wij met bestemming Zollikofen.

Door onze reisleider Elder Stolk werd bekendgemaakt, dat onderweg een geschikte plaats zal worden gezocht, om een Zondagsschooldienst te houden.

Deze werd gevonden en wel in een kleine zijweg op de beroemde Col de Busang, van waaruit men een verrukkelijk vergezicht heeft.

Het moet wel een heerlijk gevoel zijn geweest voor elkeen die deze Zondagsschool bijwoonde in deze God's eigen wonderschone natuur.

Nadat enkelen hun getuigenis hadden gegeven, werd deze onvergetelijke dienst beëindigd en de tocht weer opgewekt voortgezet.

Naar mate wij Zollikofen naderden steeg de spanning en reikhalzend werd uitgekeken naar de Tempel en toen deze plotseling zich aan ieders oog in volle glans en schoonheid door de middagzon beschenen, vertoonde, ging er een juichkreet op van jong en oud: „de Tempel!” Ja daar stond hij; een droom was werkelijkheid geworden.

Om 6 uur 15 min. stopten de bussen voor het Kerkgebouw en kreeg een ieder, na instructies ontvangen te hebben de adressen op, waar hij of zij ondergebracht zou worden.

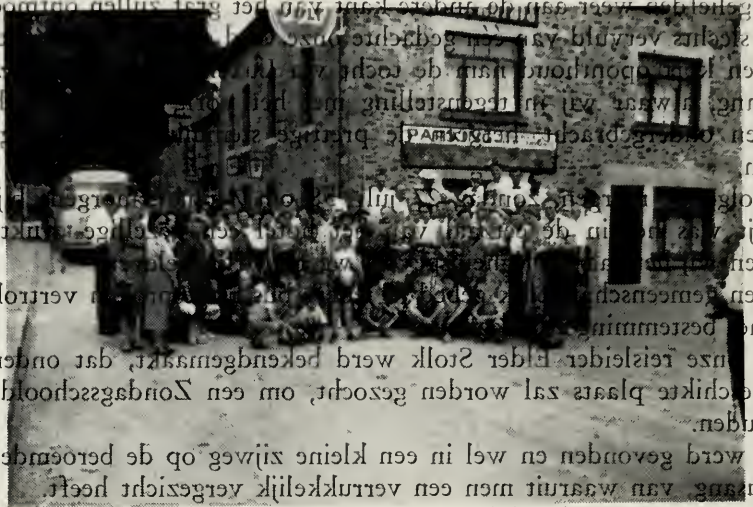
Hier zij opgemerkt, dat de Heiligen der Laatste Dagen zeer geziene en welkome gasten zijn bij de Zwitsers en een ieder zij daarom uiterst attent dat hij of zij deze goede naam voor zich en voor alle Heiligen door een voorbeeldig gedrag in ere houde.

Er werd ter ere van de Nederlandse leden om 7 uur des avonds een Heilige Avondmaalsdienst gehouden.

De volgende dagen, maandag tot en met woensdag 12 uur werd het tempelwerk verricht.

Stellig voor allen onvergetelijke handelingen, die zeker het getuigenis betreffende de waarachtigheid van het Evangelie en de noodzaak van het Tempelwerk voor de zaligheid van de aardse mens zullen versterken. Gedurende de vijf zittingen ontvingen ongeveer 400 personen hun be-

giftingen van welke er vijf en veertig waren, die 'deze endowments' van zichzelf ootvingen. Ongeveer 300, koopkeijigheden werden vers

richt, nacht of aegensbecht paren warden als man een vrouw aanbeldend, verzegeld, tenzij ook voor de joden veel verzegelingswerk werd gedaan. Daar als zijn eens zal eens het eens vond precies zoals het eens was, onze belofte wort aan de andere kant van het graf zullen ontmoeten, allen steun verlijd van de bedruchte, Na een leed opnothoud nam de eedbe, aankvane, in waar zij in reestelling in het, werden o, kram, De volg, ondie, konden, Na een, wij mo, Door, een, te honden, Deze werd gevonden en wel in een kleine zijweg op de bekende Col de Buzang van waartuit men een vertrekkelijk verzicht heeft.

Het moet wel een heerlijk gevoel zijn geweest voor elk een die deze Bijzondere foto werd van de groep Tempelgangers genomen tijdens een kort oponthoud in het zuiden van België, toen zij op weg waren naar de Tempel.

Als ware het een beloning voor volbrachte arbeid werd op woensdagmiddag 5 uur nog een prachtige tocht gemaakt langs het Thunermeer naar het wonderschoon gelegen Interlaken.

Op donderdagmorgen 7 uur keerde een groep dankbare kinderen Gods naar Nederland terug met het vaste voornemen hun Hemelse Vader nog beter te dienen dan ooit te voren en nooit te ontbreken op het appel, als een beroep op hen wordt gedaan.

Hier zij opgemerkt dat de Heiligen der Laatste Dagen zeer gezien en welkome gasten zijn bij de Zwitsers en een ieder zij daarom nietzigtant dat hij of zij deze goede naam voor zich en voor alle Heiligen

Philosophisch is hij, die beseft dat hij moet doen waar hij geen

zou on heeft, maar die hij niet kan veranderen.

De volgende dagen maandag tot en met woensdag 12 uur werd het Tempelwerk verricht.

Harde arbeid, is een opeenhoping van gemakkelijke dingen, die

stellig voor allen onvergetelijke handelingen, die zeker het geringste bereikende de waarsachtigste, ge niet doet, taem ge het uet moet doen.

Het nieuwe Algemene Hoofdbestuur

van de jongemannen

Onderlinge Ontwikkelings-Vereniging

Joseph T. Bentley

G. Carlos Smith

Alvin R. Dyer

langrijke en moeilijke taak verricht, in een periode (1948-1957), die door een fenomenale groei van het aantal Kerkleden en grote veranderingen in de wereld werd gekenmerkt.

Het ledental nam toe van 1.041.970 in 1948 tot 1.488.314 in 1957, een vermeerdering van 42,8 procent. Het aantal „wards” steeg in die tijd van 1.313 tot 2.081, terwijl het aantal „stakes” (ringen) met 45,9 % toenam, nl. van 172 tot 251.

Gedurende deze periode was er een alarmerende toeneming van jeugdmisdrijven in de gehele Verenigde Staten. Obscene lectuur overstromde de kiosken, televisie met zijn goed en kwaad legde beslag op de aandacht van jong en oud. Inmiddels werd ook het levenstempo, dat toch al te snel was, nog opgevoerd en de gesprekken gingen over intercontinentale ballistische oorlogswapenen, ruimteplatforms en raketten.

Wat een opgaaf om desondanks de O.O.V. zijn vitaliteit te doen behouden, een programma samen te stellen en te doen uitvoeren dat aan de behoeften van de jonge mannen van de snel groeiende Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tegemoet zou komen, terwijl de wereld de ruimte-eeuw inging!

Tijdens de Algemene Conferentie te Salt Lake City in april van dit jaar werden de nieuwe leden van het bovengenoemde Hoofdbestuur ter ondersteuning voorgesteld. Zij zijn: Joseph T. Bentley, Hoofd, Alvin R. Dyer, 1e assistent, G. Carlos Smith, 2de assistent.

Gedurende tien jaren heeft het afgetreden Hoofdbestuur zijn be-

En wat was nu de uitwerking van het programma?

Een van de Stake presidenten rapporteerde dat drie en dertig mensen in zijn ring onlangs tot de Kerk waren toetreden vanwege de belangstelling die bij hen was opgewekt in het Evangelie door het programma van de O.O.V. In een „ward” in dezelfde stake vormden twee zendelingen de kern van een korfbalploeg waarin zeven niet-leden meespeelden. Alle zeven werden bekeerd en gedoopt en vijf hunner volbrachten een zending.

In Californië werd een jonge man lid van de O.O.V. zodat hij mee kon doen aan atletiek. Zijn moeder trachtte hem daarvan af te houden en te overreden zich niet met de „Mormonen” af te geven, doch hij liet zich niet overhalen. Tenslotte wist hij haar te bewegen om een O.O.V.-vergadering bij te wonen en ook enige M-mannen korfbalspelen. Beiden traden daarna tot de Kerk toe.

De leden van het nieuwe Hoofdbestuur, wier foto's hierbij zijn afgedrukt, krijgen een niet minder zware taak te verrichten dan hun voorgangers. Laat ons hopen met evenveel succes. Wij wensen van harte God's leiding en zegen op hun arbeid toe bij het besturen van een organisatie, die meer dan 200.000 jonge mannen omvat!

Tot slot volgen hier enige meerdere gegevens omtrent deze broeders ter nadere kennismaking:

Joseph Taylor Bentley werd 6 maart 1906 in Mexico geboren. Zijn vader, een koopman, werd menigmaal beroofd door Mexi-

caanse revolutionairen uit die tijd en hij was een tijd lang de gevangene van de beruchte rebel Pancho Villa. Joseph bezocht in Mexico de lagere school en had als jongen vele opwindende en geloofsversterkende ervaringen tijdens de revoluties. Daar zijn maatschappelijke levensloop voor ons van weinig belang is en de lezers van de Ster in Amerika deze aan de hand van andere, daar aanwezige periodieken kunnen nagaan, indien zij daar belang in stellen, gaan wij daar aan voorbij en lezen in de Improvement van juli '58 over zijn kerkelijke activiteiten het volgende:

Hij was in 1939 president van de gemeente te Chihuahua, raadgever in het Roosevelt (Utah) Stakepresidentschap van 1941-1942, een lid van de hoge raad in de Big Cottonwoodstake van 1943-'46, president van het hogepriesterquorum in die stake van 1946-'49, president van de Amerikaanse vertakking van de Kerk in Mexico City in 1949, eerste raadgever in het Mexicaanse zendingsbestuur van 1950-'53, lid van de hoge raad in de East Sharon (Utah) stake van 1953-'56, tweede raadgever in de Brigham Young Universiteit stake in 1956 en tenslotte president van de Noord-Mexicaanse zending van 1 juni '56 tot enige maanden geleden.

Elder Dyer werd 1 januari 1904 te Salt Lake City geboren. Hij volbracht een zending in de oostelijke staten van 1922-1924. Hij was acht jaar lang raadgever in het bestuur van de 15de ward en vier jaar in het bestuur van de

Monument Park ward en vijf jaar als bisschop in die ward. Hij was president van de O.O.V. in de 16de ward en president van de Zondagsschool in de Yalecrest ward. Hij diende als lid van de hoge raad in stakes te Salt Lake en Riverside. Ook is hij zendings-president geweest. Waar vermeldt het verslag niet, doch daar gezegd wordt, dat hij gedurende die tijd ook lid was van de Maatschappij voor Geschiedkunde in Missouri, is dat waarschijnlijk daar geweest. Elder Smith werd 23 augustus

1910 te Salt Lake City geboren. Hij werd in 1949 ondersteund als president van de Big Cottonwood stake (welke naam in 1950 werd veranderd in Cottonwood stake), in 1956 als president van de Holladay stake. Daarvoor diende hij als raadgever in het bestuur van de Big Cottonwood stake. Hij is een lid van het O.O.V. bestuur in de Holladay ward en Zondagschoolleraar geweest. Hij is een „Eagle Scout” en een Meester M-Man.

ZALIG ZIJN DE BARMHARTIGEN, WANT HUN ZAL BARMHARTIGHEID GESCHIEDEN.

Waarom zullen wij een gevallene beschimpen? waarom niet liever wenen, wanneer een broeder of zuster zondigt? Waarom hen haten om hun ongeluk? De hemelen weenden over de gevallen Lucifer, en zelfs Michaël, de aartsengel, met hem twistende om het lichaam van Mozes, durfde geen honende beschuldiging tegen hem in te brengen”.

Niemand dan de verzochte weet wat verzoeken zijn, niemand dan de gevallene weet wat de gevallene lijdt, of wat hij doormaakte vóór hij viel. Niemand dan God kan ten volle weten het waarom en waarvoor van hun val.

Wij zien maar half de oorzaken onzer daden

En zoeken deze uitsluitend in het leven buiten ons”.

Wat wij toeval noemen, kan bestemming zijn, wat wij als ongeluk beschouwen, opzet. Een grotere kennis dan die van de mens, de kennis van God alleen kan licht werpen op het mysterie van 's mensen handelingen, gezien als deze worden bij het flauwe, onzekere licht van de flikkerende lantaarn van menselijke wijsheid.

Uit het leven van Heber C. Kimball.

CONFERENTIE-SPROKKELS

*aanhalingen uit toespraken, gehouden gedurende de 128ste jaarlijkse
Algemene Conferentie te Salt Lake City op 4, 5 en 6 april 1958.*

*

...„Wij hebben te veel mannen der wetenschap, te weinig mannen van God. Wij hebben het mysterie van het atoom ontsluitend, maar de Bergrede verworpen. De mens is blind en gaat struikelend zijn weg door een geestelijke duisternis, spelende met de kostbare geheimen van leven en dood.

De wereld heeft een briljante geleerdheid bereikt zonder wijsheid en een macht zonder geweten. Onze wereld is er een van atoomkernreuzen en ethische zuigelingen. Wij weten meer van oorlog dan van vrede, wij kunnen beter doden dan in het leven behouden.

...Met al onze beschaving waar wij zo prat op gaan is er toch nimmer een tijd geweest dat een geestelijk ontwaken en geestelijke idealen meer nodig waren dan nu. De beschaving is voor het menselijk verstand te ingewikkeld geworden om te overzien of te controleren. Indien de mensheid zich niet spoedig bewust wordt dat de hogere en niet de lagere eigenschappen van de mens moeten worden ontwikkeld, verkeert de tegenwoordige stand van de beschaving in gevaar. Het leven op dierlijk niveau heeft als ideaal het voortbestaan van de sterkste, vernietigen of vernietigd worden, verscheuren of verscheurd worden, doden of gedood worden. Voor de mens, met zijn intelligentie, is dit een zekere weg naar zielesmart en dood.

President David O. McKay.

...„Misschien zijn van onze vrouwen die het meest bedroefd, die hun echtgenoten hun priesterschap zien verwaarlozen. Zij zijn de vrouwen, die zich zeer bezorgd maken over hun eigen toekomst en die van hun gezin. In trouwe kameraadschap met een echtgenoot, die het priesterschap draagt, kan een goede vrouw door grote moeilijkheden gaan; zij zal toch troost, berusting en vrede hebben. Doch indien haar echtgenoot haar en zijn heilige roeping verzaakt, zal het moeilijk voor haar zijn troost te vinden. Zij treurt, zij bidt, zij smeekt — soms schijnbaar tevergeefs.

Gij echtgenoten die het priesterschap draagt, die uw verbonden niet acht, ik pleit met u terwille van uw treurende vrouwen en gezinnen, de pijn die gij uw geliefden doet, weg te nemen, herwin uw kracht en mannelijkheid en weest waardig het leiderschap over uw gezinnen in gerechtigheid op u te nemen. Zij willen eerbied voor u hebben en die zullen zij hebben, indien gij het hun maar toelaat”...

President Stephen L. Richards.

...„Hij kwam niet om de wereld te veroordelen, maar om haar te behouden, om u te behouden, om mij te behouden. Hij heeft ons gezegd dat er vele woningen zijn. Hij heeft ons gezegd, dat er geen ruimte zonder koninkrijk is. Hij heeft ons gezegd, dat er koninkrijken met heerlijkheid en koninkrijken zonder heerlijkheid zijn. Hij heeft voor ons allen een plaats bereid, ongeacht wie wij zijn, waar wij zijn, hoe of wanneer wij leefden. Ik ben van gevoelen, mijn broeders en zusters, dat wanneer de tijd komt om te oordelen, dit grote beginsel om de wereld niet te veroordelen doch te behouden, ten volle zal worden toegepast en dat voor iedere goede daad die wij hebben verricht, wij de grootst mogelijke beloning zullen ontvangen die met inachtneming van de regels en wetten der rechtvaardigheid mogelijk is. Verder geloof ik ook, dat voor iedere verkeerde handeling die wij hier verrichten, de lichtste straf ons zal worden opgelegd volgens deze grondbeginselen: eeuwige gerechtigheid, door barmhartigheid en liefde verzacht.”...

President J. Reuben Clark Jr.

* *

Aan uw zorg toevertrouwd

DE JEUGD VAN ISRAËL

door JOSEPH FIELDING SMITH, *President van de Raad der Twaalven,*

Ik wil mijn toespraak richten — indien ik de juiste inspiratie mag hebben — tot de vaders en moeders van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en tot hen, aan wie in de organisaties van de Kerk de zorg over de jeugd van Israël is toevertrouwd.

Enige maanden geleden las ik in de krant, dat de meeste misdaden, in de Verenigde Staten bedreven, waren begaan door jongelieden tussen de tien en twintig jaar. Dat gaf mij een schok en ik denk ook aan vele duizenden in dit land, want dat is niet normaal en wijst op een gang van zaken die alleen maar kwaads voor dit land voorspelt. Wij werden zelfs in onze eigen stad verontrust en die verontrusting is in alle delen van het land vanwege het vandalisme, de moedwillige vernieling van eigendommen, misdrijven door kinderen begaan, symptonen die in de komende jaren tot ernstige moeilijkheden aanleiding zullen geven.

Daarom doe ik een beroep op u, mijn geliefde broeders en zusters, vaders en moeders, elke gelegenheid die de Kerk biedt, aan te grijpen om uw kinderen te doen trainen in de verschillende organisaties, die voor hen zijn ingesteld door openbaring van de Heer: het Jeugdwerk, de Zondagsschool, de Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen en de quorums

van het Aäronische Priesterschap onder leiding van het Wardbestuur. Ik hoop, dat gij uw kinderen thuis leert bidden. Ik hoop, dat gij 's morgens en 's avonds familiegebed hebt, dat uw kinderen door voorbeeld en voorschrift wordt geleerd de geboden te onderhouden, die zo kostbaar en heilig zijn en zo veel voor de zaligheid in God's Koninkrijk betekenen.

De Here zeide in een openbaring in 1831 aan de Kerk gegeven:

„En wederom, voor zover ouders kinderen in Zion hebben of in een van de ringen, welke georganiseerd zijn en zij leren hun niet de leerstelling van bekering, van geloof in Christus, de Zoon van de levende God en van de doop en de gave van de Heilige Geest door het opleggen der handen verstaan, wanneer zij acht jaren oud zijn, zo zal de zonde op het hoofd van de ouders zijn”. (L. & V. 68 : 25-26.)

Ik geloof dat ik in waarheid daar aan toe mag voegen: in iedere vertakking van de Kerk in iedere zending of welke plaats buiten de ringen van Zion dan ook. De Here vereist dit van ons. Er schiet mij een woord van President Brigham Young in de gedachte, dat ik niet correct kan aanhalen, maar het is van deze strekking:

„Gij zegt: dit is mijn vrouw. Gij zegt: dit zijn mijn kinderen. Dat alles hangt af van uw onderhouden van God's geboden”.

Dat was de kern van zijn verklaring. Met andere woorden: de Heer kan die vrouw van u wegnemen. Hij kan die kinderen van u wegnemen. Hij heeft zijn aanspraak op geen van de kinderen, die Hij aan onze zorg toevertrouwd, opgegeven.

Ik doe dit beroep op u vanwege de belangstelling die tegenwoordig in dit land bestaat, zoals allen weten, die kranten lezen, jegens kernenergie, reizen naar de maan, het verlaten van deze aarde en het gaan ergens anders heen. Maar de mensen hebben God vergeten en dat kunnen wij ons niet veroorloven. Laten wij als leden van de Kerk, hoe wij ook over ruimtevaart mogen denken, met de voeten op de grond blijven, geestelijk en thuis.

Er is nog iets, waar ik de aandacht op wil vestigen. Jonge mensen, die gaan trouwen, zijn vaak niet tevreden met een klein nederig begin; zij willen zowat hetzelfde ontvangen als de ouders hebben ten tijde dat zij, de kinderen, gaan trouwen. Zij moeten een auto hebben, een televisietoestel, een radio, kortom alle gemakken. Vele er van zijn natuurlijk wel nuttig, maar zij willen beginnen met ieder gemak, dat maar te bedenken is om zich behagelijk te gevoelen. Ik geloof dat dit verkeerd is. Ik geloof dat zij klein moeten beginnen, geloof in de Here hebbend, hier een weinig bouwend en daar een weinig, naarmate zij kunnen,

stukje voor stukje verzameland, totdat zij het verlangde welvaartspeil hebben bereikt.

Dit verlangen nu naar het bezit van alles veroorzaakt deze grote moeilijkheid: Zowel de moeder als de vader gaan uit werken. Dat betekent dat de kinderen de straat opgaan of dat iemand moet worden gehuurd om ze tijdens de afwezigheid van de ouders te verzorgen. Naar mijn mening worden deze kinderen over het algemeen aan zichzelf overgelaten en gaan zij de straat op, vervallen tot misdrijf en er is geen moeder thuis, die aandacht aan hen schenkt.

Laat ons toch nederig trachten onze gezinnen intact te houden, hen onder de invloed van de Geest des Heren te houden en laat hun de beginselen van het Evangelie worden geleerd, opdat zij in gerechtigheid mogen opgroeien. Ik geloof dat God dit van ons verlangt. Hij heeft gezegd, zoals ik u heb voorgelezen, dat hij de ouders verantwoordelijk zal stellen voor de daden van de kinderen. Zij werden aan ons gegeven opdat wij hen zouden opvoeden in de wegen des levens, des eeuwigen levens, opat zij eenmaal mogen terugkeren in de tegenwoordigheid van God, hun Vader.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Leef alleen voor de dag van heden en ge bederft de dag van morgen.

Laten wij ons vandaag niet schamen gisteren verkeerd gehandeld te hebben; wij geven er mede te kennen, dat wij heden wijzer zijn dan gisteren.

Veel geluk wordt over het hoofd gezien, omdat het niets kost.

Alle vooruitgang betekent verandering, maar niet alle verandering is vooruitgang.

Mislukking is vaak God's eigen gereedschap om de fraaiste lijnen in het karakter van zijn kinderen te graveren.

Uit: Sunshine Magazine aug. '58

DE VRAAG

van de maand

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalfen

*

Wat is de betekenis van de duif, of van het teken van de duif, in de Bijbel?

Wat was de betekenis bij de doop van de Heiland?

VRAAG: *In onze zendelingenklas hadden wij een discussie met betrekking tot de Heilige Geest, die op Jezus nederdaalde en rustte na Zijn doop door Johannes. In Matth. 3 : 16 en Markus 1 : 10 lezen wij dat Johannes de Geest Gods zag nederdalen gelijk een duif, en in Lukas 3 : 22 dat de Heilige Geest op Hem nederdaalde in lichamelijke gedaante gelijk een duif. 1 Nephi 11 : 27 zegt dat Nephi in een visioen de doop van Christus zag en hij zegt: „... ik zag de hemelen geopend en de Heilige Geest uit de hemel nederdalen en op Hem blijven in de gedaante van een duif”. Dit stemt overeen met wat in afd. 93 : 15 van L. & V. staat geschreven: „En ik, Johannes, geef getuigenis, en zie, de hemelen waren geopend en de Heilige Geest daalde op Hem in de vorm van een duif en zat op Hem.” Dit wordt in 2 Nephi 31 : 8 herhaald. Nu, wij weten dat de Heilige Geest een Persoonlijkheid van Geest is in de gedaante van een mens, het derde lid van de Godheid, maar het is ons niet duidelijk op welke wijze de Heilige Geest op de Heiland rustte, of het nu was zoals een duif zou neerdalen of dat Hij werkelijk de vorm van een duif aannam. Hoe kunnen wij dit aan een onderzoeker uitleggen?*

ANTWOORD: De Profet Joseph Smith heeft ons de duidelijkste verklaring van deze wonderbare gebeurtenis gegeven tijdens de bespreking van de vraag over de

grootheid van Johannes. Hij zeide dat Johannes een van de grootste profeten was. Die grootheid ontleende hij niet aan zijn profetiën of aan het verrichten van grote

wonderen, maar aan het feit, dat hem de zending van het bereiden van de weg des Heren was toevertrouwd en de eer genoot Hem te dopen.

Joseph Smith zeide: „Wie heeft ooit de Zoon van God in de wateren van de doop geleid en had het voorrecht de Heilige Geest te zien nederdalen in de gedaante van een duif, of liever in *het teken* van de duif, tot getuigenis van deze bediening? Het teken van de duif was vóór de schepping van de wereld ingesteld als een getuige voor de Heilige Geest; de duivel kan niet komen in het teken van een duif. De Heilige Geest is een Persoon en heeft de gedaante van een persoon. Deze bepaalt zich niet tot de *gedaante* van de duif, maar tot *het teken* van de duif. De Heilige Geest kan niet in een duif worden veranderd, maar het teken van een duif werd aan Johannes gegeven ten bewijze van de waarachtigheid van de handeling, want de duif is een symbool of teken van waarheid en onschuld¹⁾.

Voor ons zijn er geen vragen betreffende het feit dat de Heilige Geest aan Johannes verscheen in de gedaante van een duif en dat het teken van de duif hem werd gegeven als overtuigend bewijs dat het werkelijk de Zoon van God was, Die hij had gedoopt. Ook is het waar, dat aan Nephi werd toegestaan in visioen hetzelfde te zien. Hij aanschouwde de doop van onze Heer en zag ogenschijnlijk de Heilige Geest op de Heer

nederdalen in de gedaante van een duif, het zinnebeeld van reinheid. Het is interessant andere schriftuurplaatsen te beschouwen met betrekking tot de duif. Satan kan dit teken niet nadoen, dat is een van de dingen, die hem ontzegd zijn. De duif werd door de gehele geschiedenis van Israël als een heilig symbool beschouwd. Het was de duif die Noach uit de Ark liet en die tot hem terugkeerde met het bewijs dat het water van het land verdwenen was. De duif, als zinnebeeld van reinheid, werd in het oude Israël geofferd en misschien ook daarvoor, door middel waarvan bepaalde zonden werden uitgewist. Kenmerkend was de reiniging van moeders na de geboorte van hun kinderen:

„En als de dagen harer reiniging voor den zoon of voor de dochter vervuld zullen zijn, zoo zal zij een eenjarig lam ten brandoffer en eene jonge duif of tortelduif ten zondoffer brengen, voor de deur van de tent der samenkomst, tot den priester;

„die zal dat offeren voor het aangezicht des Heeren, en zal voor haar verzoening doen; zoo zal zij rein zijn van de vloed haars bloeds. Dit is de wet dergene, die een jongskens of meisje gebaar heeft.

„Maar indien hare hand niet genoeg voor een lam vindt, zoo zal zij twee tortelduiven of twee jonge duiven nemen, eene ten brandoffer en eene ten zondoffer, en de priester zal voor haar verzoening doen; zoo zal zij rein zijn”²⁾.

¹⁾ Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 292-93.

²⁾ Leviticus 12 : 6-8.

Korte tijd na de geboorte van onze Heiland, toen de dagen van Zijn moeder's reiniging vervuld waren, „. . . brachten zij Hem te Jeruzalem, opdat zij Hem den Heere voorstelden. . . .

„En opdat zij offerande gaven, naar hetgeen in de wet des Heeren gezegd is, een paar tortelduiven of twee jonge duiven”³⁾).

Toen de apostelen hun eerste zendingsreis gingen aanvaarden, gaf Jezus hun raad en zeide tot hen: „Zie, Ik zend u als schapen in het midden der wolven; zijt dan voorzichtig gelijk de slangen, en oprecht gelijk de duiven”⁴⁾).

³⁾ Lukas 2 : 22, 24.

⁴⁾ Matth. 10 : 16.

GIJ BADT OP EENEN BERG

*Gij badt op eenen berg alleen,
en Jesu, ik en vind er geen
waar 'k hoog genoeg kan klimmen
om U alleen te vinden:
de wereld wilt mij achterna,
alwaar ik ga of sta
of ooit mijn oogen sla;
en arm als ik en is er geen,
geen een,
die nood hebbe en niet klagen kan;
die honger, en niet vragen kan;
die pijn, en niet gewagen kan
hoe zeer het doet!
o leert mij, armen dwaas, hoe dat ik bidden moet!*

Guido Gezelle.

En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

Maar dat hij ze begeere in geloof, niet twijfelende, want die twijfelt, is eene baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op en neder geworpen wordt. (Jacobus 1: 5, 6.)

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(Vervolg van juli nummer)

Huwelijk en familie-verhoudingen in het eeuwige plan

In onze studie van het onderwerp van het huwelijk vestigden wij de aandacht op het feit, dat de man zonder de vrouw niet ten volle aan het doel van zijn schepping kan beantwoorden:

„Ook had de Here God gesproken: Het is niet goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulpe maken, die als tegen hem over zij.....

Toen zeide Adam: Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit de man genomen is.

Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot één vlees zijn." (Gen. 2 : 18, 23-24.)

Wij dienen er aan te denken, dat het vóór de val van Adam en Eva was, toen God zeide: „Het is niet goed, dat de mens alleen zij," en dat zij twee „tot één vlees" zouden zijn. Omdat dit waar was vóór de val, en daar God de man en de vrouw „één vlees" beschouwde, hoeveel belangrijker is het dat deze verhouding zou bestaan na de verlossing van de mens van de gevolgen van de val, wanneer hij voor eeuwig zal leven.

De apostel Paulus begreep ook hoe belangrijk deze kwestie was:

„Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder de man, in de Here." (I Kor. 11 : 11.)

Dit beginsel werd in grote duidelijkheid aan de profeet Joseph Smith geopenbaard:

„In de celestiale heerlijkheid zijn drie hemelen of graden;

En om de hoogste te verwerven, moet een man deze staat van het priesterschap aanvaarden (namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond);

En indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven.

Hij moge de andere verwerven, doch dat is het einde van zijn koninkrijk; *hij kan geen nakomelingen hebben.....*

Want zie, Ik openbaar u een nieuw en eeuwig verbond; en indien gij u niet aan dat verbond onderwerpt, wordt gij uitgeworpen, want niemand kan dit verbond verwerpen, en worden toegestaan in Mijn heerlijkheid in te gaan.

Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden er van; zoals deze vóór de grondlegging der wereld werden vastgelegd.

En wat betreft het nieuw en eeuwig verbond, dit werd voor de volheid van Mijn heerlijkheid ingesteld; en hij, die een volheid er van ontvangt, moet en zal zich aan de wet onderwerpen, of hij zal worden uitgeworpen, zegt de Here God.....

Indien daarom een man een vrouw huwt in de wereld, en haar niet door Mij noch door Mijn woord huwt, en hij verbindt zich met haar zolang hij in de wereld is, en zij met hem, dan zijn hun verbond en hun huwelijk niet van kracht, wanneer zij dood en uit de wereld zijn; zij zijn daarom niet door enige wet gebonden, wanneer zij uit de wereld zijn.

Daarom, wanneer zij uit de wereld zijn, nemen zij niet ten huwelijk, noch worden zij ten huwelijk gegeven, maar zij worden aangesteld tot engelen in de hemel, welke engelen dienende wezens zijn, om hen te dienen, die een veel grotere en een overtreffende en eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn.

Want deze engelen onderwierpen zich niet aan Mijn wet; daarom kunnen zij geen nakomelingschap hebben, doch blijven tot in alle eeuwigheid op zich zelf en ongehuwd, zonder verhoging, in hun geredde toestand en zijn voortaan geen goden, maar zijn voor eeuwig engelen Gods.....

En verder, voorwaar zeg Ik u: Indien een man een vrouw huwt door Mijn woord, dat Mijn wet is, en door het nieuw en eeuwig verbond, en dit op hen is verzegeld door de Heilige Geest der belofte, door hem, die is gezalfd, aan wie Ik deze macht en de sleutelen van dit priesterschap heb overgedragen; en hun zal worden gezegd: Gij zult in de eerste opstanding voortkomen — en indien het na de eerste opstanding is, in de volgende opstanding — en tronen, koninkrijken, rijken, machten, heerschappijen, alle hoogten en diepten beërven..... zal het hun in alle dingen in tijd en door alle eeuwigheid geschieden, zoals Mijn dienstknecht het op hen heeft bevestigd; en dit zal ten volle van kracht zijn, wanneer zij uit de wereld zijn; en zij zullen de engelen en de goden, die daar zijn geplaatst, voorbijgaan naar hun verhoging en heerlijkheid in alle dingen, zoals op hun hoofd is verzegeld, *welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap zal zijn.*

Dan zullen zij goden zijn, omdat zij geen einde hebben; daarom zullen zij van eeuwigheid tot eeuwigheid zijn, omdat zij voortgaan; dan zullen zij boven alles zijn, omdat alle dingen aan hen zijn onderworpen. Dan zullen zij goden zijn, omdat zij alle macht hebben, en de engelen aan hen zijn onderworpen.

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij gij u aan Mijn wet onderwerpt, kunt gij deze heerlijkheid niet bereiken.” (L. & V. 131 : 1-4; 132 : 4-6, 15-17, 19-21.)

Uit deze openbaring zien wij, dat mensen goden kunnen worden en genieten van „een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap” voor eeuwig, namelijk door het nieuw en eeuwig huwelijksverbond na te komen, en dat zij zonder het huwelijk slechts „dienende wezens zijn, om hen te dienen, die een veel grotere en een overtreffende en eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn.”

Toen de Here zeide met betrekking tot het nieuw en eeuwig huwelijksverbond: „.....indien gij u niet aan dat verbond onderwerpt, wordt gij uitgeworpen,” gebruikt Hij het begrip „uitgeworpen” niet in de zin, zoals meestal wordt begrepen door de hedendaagse Christenwereld, want wij zien, dat Hij zeide, dat „zij worden aangesteld tot engelen in de hemel, welke engelen dienende wezens zijn, om hen te dienen, die een veel grotere en een overtreffende en eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn.” In vers zeventien van de bovenstaande aanhaling zeide de Here, dat zij „op zich zelf en ongehuwd, zonder verhoging, *in hun geredde toestand*” zouden verblijven. Zij zullen dus in een „geredde toestand” of *zalig* zijn, maar niet *verhoogd*. Het begrip „uitgeworpen” wil hier dus zeggen, dat de vooruitgang voor de persoon opgehouden is (zie L. & V. 131 : 4.); „daarom kunnen zij geen nakomelingschap hebben.” (Zie L. & V. 132 : 17.)

In onze beschouwing van de zending van Elia met betrekking tot het onderwerp van het huwelijk hebben wij uiteengezet hoe de Here er

in had voorzien, dat het „nieuw en eeuwig huwelijksverbond” op plaatsvervangende wijze in de tempelen des Heren kon worden be-
diend voor hen, die gedurende hun sterfelijk leven dat voorrecht ge-
mist hebben.

Kinderen zijn een erfdeel des Heren

In deze studie van het belang van het huwelijk als een schrede voor-
waarts op het pad van onze eeuwige vooruitgang hebben wij gezien,
dat deze heerlijkheid „voor eeuwig een volheid en een voortzetting
van de nakomelingschap zal zijn.” (Zie L. & V. 132 : 19.)

De Psalmist begreep welke plaats werd ingenomen door kinderen
in het plan des Heren:

„Ziet, de kinderen zijn een erfdeel des Heren; des buiks vrucht is een beloning.
Gelijk de pijlen zijn in de hand eens helds, zodanig zijn de zonen der jeugd.
Welgelukzalig is de man, die zijn pijlkoker met dezelve gevuld heeft”
(Psalm 127 : 3-5).

In het oude Israëel was het voor een vrouw een smaad als zij on-
vruchtbaar was. Let op de volgende woorden van Rachel tot Jakob:

„Als nu Rachel zag, dat zij Jakob niet baarde, zo benijdde Rachel haar zuster;
en zij zeide tot Jakob: Geef mij kinderen! of indien niet, zo ben ik dood.
God dacht ook aan Rachel; en God verhoorde haar, en opende haar baarmoeder.
En zij werd bevrucht, en baarde een zoon; en zij zeide: God heeft mijn smaad-
heid weggenomen.” (Gen. 30 : 1, 22-23.)

Denk aan de belofte, die Abraham en Sara werd gegeven, toen
Abraham honderd jaar was en Sara negentig, dat zij een zoon ter
wereld zou brengen en dat zijn naam Jakob zou zijn.

„Want Ik zal haar zegenen, en u ook uit haar een zoon geven; ja, Ik zal haar
zegenen, zodat zij tot volken worden zal; koningen der volken zullen uit haar
worden.” (Gen. 17 : 16.)

Wij merken op, dat deze bijzondere zegen, die door de Here aan
Abraham en Sara werd gegeven, het mogelijk maakte dat ook deze
volgende belofte in vervulling kon gaan:

„En de Here zeide: Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe?
Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle
volken der aarde in hem gezegend zullen worden?” (Gen. 18 : 17-18.)

Zonder nakomelingschap zouden de zegeningen, die de Here voor
Abraham had weggelegd, niet volledig in vervulling kunnen gaan,
namelijk: „En alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden.”
En Sara zou „tot volken worden koningen der volken zullen
uit haar worden.”

Zoals alle natiën der aarde door Abraham en zijn nakomelingen ge-
zegend zouden worden en zoals Sara de moeder van natiën zou
worden, ja, zoals koningen van volken uit haar nakomelingen ge-
boren zouden worden, zo is ook het nieuw en eeuwig huwelijksver-
bond noodzakelijk, opdat iedere getrouwe man door middel van zijn
vrouw en nageslacht de grondslag kan leggen van zijn koninkrijk.

Er zijn vele getrouwe mensen, die naar hun vermogen al het mogelijke gedaan hebben om zich de hoogste zegeningen des Heren waardig te betonen, en die toch het voorrecht gemist hebben om in dit leven kinderen te bezitten, zonder dat dit ook maar in het minst hun schuld was. Daartegenover staat, dat er vele ouders zijn, die het leven geschonken hebben aan kinderen, maar wier leven van dien aard geweest is, dat zij volkomen onwaardig zijn om hun kinderen in de eeuwige werelden te ontvangen. De Here heeft in een Millennium voorzien, in welke periode ongetwijfeld de nodige regelingen getroffen zullen worden.

Doel van het menselijk bestaan op aarde

Het doel van het menselijk bestaan op deze aarde kan als volgt samengevat worden:

1. Om door God beproefd te worden, „om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden.” (Zie Abraham 3 : 25.)
2. Om een lichaam van vlees en beenderen te ontvangen, want als lichaam en geest gescheiden zijn, „kan de mens geen volheid van vreugde ontvangen.” (Zie L. & V. 93 : 33-34.)
3. Om te laten zien, dat zij hun tweede staat kunnen behouden, evenals zij hun eerste staat behouden hebben, want dan zal hun „voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.” (Zie Abraham 3 : 26.)
4. Om de gaven en talenten tot ontwikkeling te brengen, waarop zij recht hebben door hun geboorte, opdat zij in staat zullen zijn op de juiste wijze rekenschap te geven van hun rentmeesterschap en de Here zal kunnen zeggen: „Wel, gij, goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal Ik u zetten; ga in, in de vreugde uws Heren.” (Zie Matth. 25 : 21.)
5. Om te voldoen aan de vereisten van erfgenamen der celestiale heerlijkheid, door priesters des Allerhoogsten te worden „volgens de orde van Melchizedek.” (Zie L. & V. 76 : 57.)
6. Om door middel van het heilige priesterschap voor tijd en alle eeuwigheid als man en vrouw verzegeld te worden door iemand, die daartoe de bevoegdheid des Heren heeft, want „nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder de man, in de Here.” (Zie I Kor. 11 : 11.) Want zonder een dergelijke verzegelende verordening voor het huwelijk kan men niet de hoogste graad van de celestiale heerlijkheid verwerven, (Zie L. & V. 131 : 1-4) „welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap zal zijn.” (Zie L. & V. 132 : 19.)
7. Om kinderen te hebben, want „ziet, de kinderen zijn een erfdeel

des Heren; des buiks vrucht is een beloning welgelukzalig is de man, die zijn pijlkoker met dezelve gevuld heeft." (Zie Psalm 127 :3, 5.)

Wederom zijn wij dank verschuldigd aan de openbaringen van de Here aan de profeet Joseph Smith, gegeven bij de herstelling van het evangelie in deze bedeling van de volheid der tijden, waarin het doel van het menselijk bestaan op deze aarde duidelijk gemaakt wordt.

(Wordt vervolgd)

STRIJD OM IN TE GAAN: EEN GRONDBEGRIJ VAN HET EVANGELIE

„Ik herhaal: de mensch staat niet hulpbehoevend. Een zielkundige als W. James wijst er op, dat er achter ons bewustzijn allerlei krachten schuilen, welke naar voren komen bij de bekeering. Wie den ban der zonde verbroken heeft, die zal bespeuren, dat die reserve-krachten — mogen wij ze niet het goddelijke noemen, dat onuitroeibaar voortleeft in den mensch — het licht voor hem zullen doen opgaan en den weg zullen wijzen naar zijn behoud. „Doe gij, wat in u is en God zal uw goeden wil te hulp komen,” zegt Thomas à Kempis.

„Het is niet in overeenstemming met de Christelijke leer op dat willen den nadruk te leggen, maar het is wel in overeenstemming met het Evangelie en met onze behoeften als mensch. „Strijd om in te gaan” (Lukas 13 : 24) is niet alleen een woord, maar ook een grondbegrip van het Evangelie, voorzover het de boodschap is van God tot den mensch; en daarnaast klinkt als troostrijke tijding deze belofte uit den hoogen: „Uw Vader weet wat gij van noode hebt.” (Matth. 6 : 8). En wat onze behoefte als mensch betreft — dit weten we: „slechts wat in strijd verworven is, is eerst recht ons eigendom geworden.” ”

De Ongeloovigen door F. Dijkema, blz. 57 en 58.

AFWISSELING

★

*Vloedstand en ebbe, dat is het leven;
Slapen en werken; nemen en geven.*

*Harteklop, tijdmaat: nu op, dan neder;
Pendule-geslinger: nu heen, dan weder.*

*Lijden en lachen; daglicht en duister;
Billijkheid, onrecht; vrijheid en kluister.*

*Zonneschijn, regen; spreken en zwijgen.
't Leven is sterven en . . . 't leven herkrijgen!*

Fr. I. K.

Een schommelstoel romance

DOOR COURTNEY H. BREWER

*

De vlammeende pijl, de Indiaanse krijgskreet, het inslaan van de kogel van de blanke, het geklepper van paardenhoeven toen de ruiters de grenzen van het te koloniseren land terugdrongen, zijn geluiden die men al lang niet meer kent. Toch herinneren Peter Peterson en zijn lieve vrouw, Melissa Celeste M. Terry Peterson van Fairview, Utah, deze geluiden zich nog.

Broeder Peterson werd op een boerderij te Fairview geboren de 27ste september 1860, ongeveer 11 jaar nadat Brigham Young de eerste ontginners naar het San Pete district zond.

Drie maanden later werd zijn toekomstige vrouw geboren in een oud fort te Fairview, 28 december 1860. Sedert dit nederige begin hebben de Petersons 97 jaren gelukkig geleefd en kunnen zij op een gelukkig huwelijks leven van 79 jaren terug zien. Dit is mogelijk wel een record, daar men nergens in de Verenigde Staten van enig echtpaar vindt vermeld, dat zij zo lang getrouwd zijn geweest.

Toen Broeder Peterson werd gevraagd waar hij zijn lange leven aan toeschreef, lachte hij hartelijk en zeide: „Mijn lange leven is een gevolg van hard werken. Ik ben geboren op een boerderij en ben mijn gehele leven landbouwer geweest. Het is een goed leven. Ik heb altijd het Woord van Wijsheid gehouden en ik heb getracht een getrouw lid van de Kerk te zijn.

Broeder Peterson is bisschop geweest, raadgever van een bisschop, huisbezoeker, Zondagsschoolleraar en leraar in zijn priesterquorum.

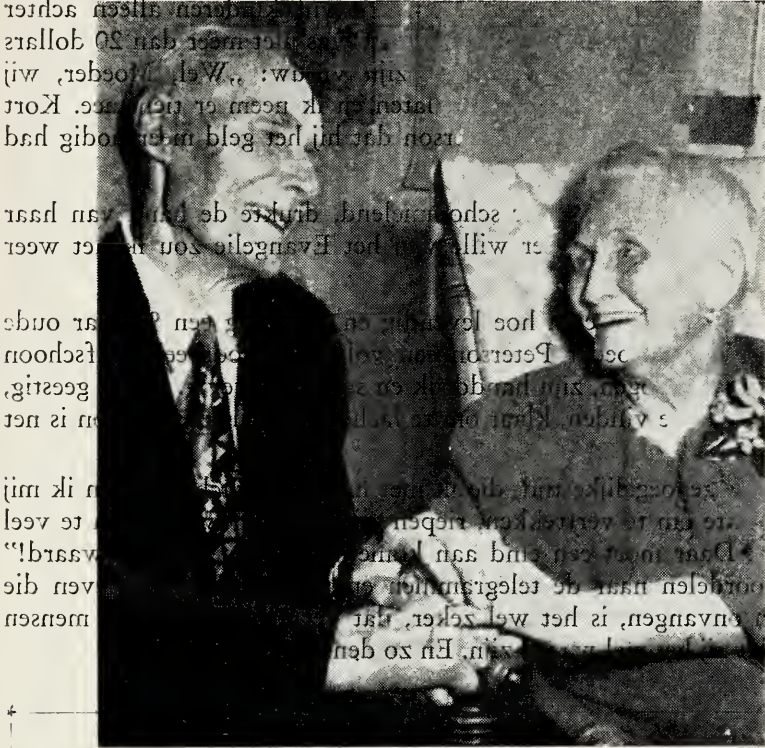
Zuster Peterson is 25 jaar lang lerares in de Z.H.V. geweest. Haar raad is: „Tracht het te doen zo goed als ge kunt, zelfs met zwakheden, en boven al: waardeer het tempelhuwelijk. Tot alle jonge mensen zeg ik: „bereid u toch voor op het juiste huwelijk. Het tempelhuwelijk is de enige manier”.

Toen Broeder Peterson 18 jaar oud was, ploeterde hij door een wagenspoor met een kostbare lading graan. In St. George ontmoette hij zijn aanstaande bruid en daar, in de Tempel, werden zij de 11de december 1878 in de echt verbonden.

„En daar is nog wat anders, dat ik u kan vertellen, jonge man”, zeide Broeder Peterson, met van opwinding fonkelende ogen. „Wij loven

ons nageslacht, even zeer als onze zaligheid". En met deze woorden nam hij zachtjes Zuster Peterson's hand in de zijne.

geroepen. Het was voor

schon land, drukte de hand van haar
er willig voor Franse glorie zou niet weer

hoe lede en van een
oc Peterson, die
van zijn hand en
vinden. Krijg om te

ik mij
te veel
waard!"
vragen die
mensen
bed en vangen, is het wel zeker, dat
en, de... En zo dan

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Zuster Peterson knikte gelukkig en zeide: „Ja, wij hadden tien kinderen, van wie er nog zeven in leven zijn. Wij hebben 48 kleinkinderen nog in leven, 150 levende achterkleinkinderen en 33 levende achter-achterkleinkinderen”. Wanneer men hun vraagt wat zij zich van de vroegste geschiedenis van het San Pete district en Fairview herinneren, blijken de namen Opperhoofd Walker, Arapene, de broeder van het Opperhoofd, Opperhoofd Blackhawk, Sowiette en Opperhoofd Jo hun wel bekend te zijn. Ofschoon zij toen nog zeer jong waren, kunnen zij zich nog levendig de aanvallen van Indianen op het fort herinneren. Zij herinneren zich ook Brigham Young nog, zoals hij gewoon was door Fairview te komen met zijn zilvervossen en kinnigsma's met witte overkapping. Het is wel interessant hier op te merken, dat het nieuws van hun 79ste trouwfeest over bijna de gehele wereld bekend is. Zij ontvingen brieven uit alle staten, van Hawaïi, Canada en Engeland.

Vele kerkelijke en burgerlijke dignitarissen zonden hun hartelijke gelukwensen: de gouverneur van Utah, de gouverneur van Massachu

setts, terwijl President Dwight D. Eisenhower hun de laatste twee jaar telegrammen zond.

In 1888 werd Broeder Peterson op zending geroepen. Het was voor Zuster Peterson een moeilijke tijd om met vijf kinderen alleen achter te blijven, want de oudste was erg ziek. Er was niet meer dan 20 dollars in huis. Broeder Peterson zeide tot zijn vrouw: „Wel, Moeder, wij hebben 20 dollars. Ik zal je er tien laten en ik neem er tien mee. Kort na zijn vertrek besliste Zuster Peterson dat hij het geld meer nodig had dan zij en zond het hem.

En zij, zachtjes heen en weer schommelend, drukte de hand van haar echtgenoot en zeide: „En ter wille van het Evangelie zou ik het weer doen”.

Voor hen die willen weten hoe levendig en behendig een 97 jaar oude man kan zijn, is Broeder Peterson een volmaakt voorbeeld. Ofschoon hij lichtelijk is gebogen, zijn handdruk en stap nog stevig. Hij is geestig, voor een grapje te vinden, klaar om te lachen. En Zuster Peterson is net zo.

Het was een genoegelijke tijd, die ik met hen doorbracht en toen ik mij gereed maakte om te vertrekken, riepen zij uit: „Oh, wij krijgen te veel publiciteit! Daar moet een eind aan komen! Dat zijn wij niet waard!” Maar te oordelen naar de telegrammen en telefoontjes en brieven die zij hebben ontvangen, is het wel zeker, dat verreweg de meeste mensen denken, dat zij het wel waard zijn. En zo denk ik er ook over.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Wreken kost meer dan vergeven.

Men kan niet altijd een held zijn, maar wel altijd een man.

Menige kleine jongen is het ventje waarvan zijn moeder zegt niet met zulk een te spelen.

Het prettigste van de toekomst is, dat deze met één dag tegelijk komt.

Impr. Era Juli 1958

Alleen celestiale wezens kunnen de celestiale wetten gehoorzamen.

door BRIGHAM YOUNG.

Een mens die zich voor de werking van het Priesterschap van God's Zoon heeft open gesteld, die iets van het hemels bestuur begrijpt, begrijpt ook dat eindige schepsels niet in staat zijn de celestiale wet in haar volheid te ontvangen en te leven. Wanneer kunt ge een celestiale wet gehoorzamen? Wanneer gij een celestiaal wezen zijt geworden en niet vóór die tijd. Wanneer ge mannen en vrouwen hoort spreken over het onderhouden van een celestiale wet, weet dan dat zij onbekend zijn met het feit dat geen enkel eindig wezen deze in haar volheid leeft of kan leven. Gelijk geschreven is, hebben wij regel op regel, voorschrift op voorschrift, hier een weinig en daar een weinig en dat is in overeenstemming met de capaciteiten van een eindig wezen. Maar gij gaat vooruit en de Here zal uw verstand verlichten opdat gij meer kunt ontvangen en Hij zal u de orde van het eeuwige Priesterschap tonen, doch als gij uw godsdienst niet leeft, kunt gij niet meer ontvangen. Sommige van de getuigen van het Boek van Mormon, die de platen hadden betast en met God's engelen hadden gesproken, verkeerden later in twijfel en ongeloof dat zij ooit een engel hadden gezien. Een van de Raad der Twaalven, een jonge man vol geloof en goede werken, bad en in een visioen kwam de engel Gods tot hem en legde de platen voor hem. Hij zag ze en betastte ze en hij zag de engel en sprak met hem, zoals hij met een vriend zou spreken. Toch, na dit alles, verviel hij tot twijfel en werd afvallig en keerde hij zich tegen dit werk. Er zijn honderden in gelijksoortige omstandigheden.

Het bovenstaande is een uittreksel uit een toespraak, door President Brigham Young de 5de juni 1859 gehouden.

De grote les — en ernstige waarschuwing — die dit gedeelte van zijn toespraak ons biedt, is duidelijk: Wanneer wij het verbond met God aan het watergraf gesloten getrouw blijven, m.a.w. standvastig blijven in het Evangelie, dat in deze, de volheid der tijden weer is geopenbaard, zo zal Hij ons meer en meer van de hemelse dingen openbaren, die voor de wereld verborgen zijn. Wij zullen toenemen in wijsheid en genade, zij het dan niet bij de mensen, dan toch zeker bij God en dat is het doel van dit leven. Wanneer wij echter het geloof verliezen, verliezen wij tevens het begrip van de hemelse dingen; wat wij aan kennis van de celestiale wetten hadden verworven, het weinige, wat wij ervan hadden ontvāngen, ontgaat ons weer en het laatste wordt aldus erger voor ons dan het eerste.

„Ik, Joseph, was eenmaal in raadsvergadering met de oude Twaalven, maar zij waren zó ver gevorderd in de wonderbare dingen des Hemels, dat ik geen woord te zeggen had en alleen maar keek en luisterde.

(Herinneringen aan de Profeet Joseph Smith, door John Oakley)

INLICHTINGEN, *gevraagd doch nooit ontvangen*

door N. B. LUNDWALL.

Toen ik nog in Bozema, Montana, woonde, schreef ik de volgende brief gedateerd 23 maart 1920 aan negen voorgangers van verschillende kerkgenootschappen. Slechts twee antwoordden en deze antwoorden waren totaal ontoereikend, daar op alle antwoorden alleen maar „ja” of „neen” werd gezegd.

Geachte Heer: De schrijver dezès zal u zeer erkentelijk zijn indien u de volgende vragen wilt beantwoorden, vragen die hij voor zeer belangrijk houdt. Wees zo goed en nummer de antwoorden in de volgorde waarin de vragen zijn gesteld; laat uw antwoorden volledig doch beknopt zijn.

1. Geloofst u in God, de Vader, God een persoon, God een bepaalde en tastbare intelligentie; niet een verzameling wetten die als een nevel door het heelal zweven, maar God een persoon naar wiens gelijkenis gij zijt geschapen?
2. Geloofst u dat Christus de Zoon van de levende God was, door Hem gezonden om de wereld te redden? Geloofst u dat Christus letterlijk God's Zoon was, met een goddelijk opgedragen en bepaalde zending, dat Hij stierf aan het kruis en uit de doden opstond?
3. Geloofst u dat wanneer u sterft, uw ziel of geest nog als een bewust intelligent wezen voortleeft, in staat zich te bewegen en te handelen in de sfeer waarheen hij is gegaan?
4. Geloofst u in de opstanding of opstandingen uit de doden? Indien wel, welk deel van de menselijke familie zal er deel aan hebben?
5. Geloofst u in de kerk, zoals deze vroeger bestond, met de ambtenaren en gaven van de Geest zoals die in de Schrift staan beschreven, n.l. apostelen, profeten, herders, diakenen, evangelisten, profetie, openbaring, talen, wijsheid, enz.?
6. Is de organisatie, die u vertegenwoordigt, van oordeel dat deze ambtenaren en gaven nu ook nodig zijn? Indien niet, waarom niet?
7. Wat verstaat u onder „zaligmaking”? Zullen alle mensen, die zalig worden, in de zelfde plaats en omstandigheden zijn?
8. Wilt u mij de vereisten noemen, als door uw kerk worden geleerd, die voor de mens nodig zijn om zalig te worden en deze geven in de volgorde, waarin zij moeten worden gehoorzaamd?

9. Bent u van oordeel dat de organisatie, waarvan u lid bent, de noodzakelijke bevoegdheid, leerstellingen en verordeningen heeft, die de oorspronkelijke kerk, door Christus opgericht, bezat?
10. Indien zij dat alles heeft, waarom zijn dan de andere organisaties nodig?
11. Geloof u dat met de Bijbel de canon der Schriften vol is?
12. In welke toestand zullen, volgens uw geloof, de millioenen heidenen en onwetenden, die het Evangelie niet hebben gehoord, in het hiernamaals verkeren?

Een spoedig antwoord, zo mogelijk binnen tien dagen, zal zeer op prijs worden gesteld.

Hoogachtend,

N. B. Lundwall.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Engelbert, Rudi Hubert; 1 juni 1958 te Antwerpen.
Schipper, Henri Djie Arie; 4 juli 1958 te Rotterdam N.
Schipper, Amalia Ingrid; 4 juli 1958 te Rotterdam N.
Schipper, Reinier Eduard; 4 juli 1958 te Rotterdam N.
van Komen, Richard John; 6 juli 1958 te Groningen.
Bos, Antonia Jantje; 6 juli 1958 te Leeuwarden.
Loorbach, Adam; 1 juli 1958 te Groningen.
Loorbach, Andries; 13 juli 1958 te Groningen.

GEDOOPT:

Schipper, Juliana Margaretha; 4 juli 1958 te Rotterdam N.
Schipper, Marina Elisabeth; 4 juli 1958 te Rotterdam N.
Schipper, Grace Rene; 4 juli 1958 te Rotterdam N.
Schipper, Ciciel Yvonne; 4 juli 1958 te Rotterdam N.
de Sutter, Bertha Caroline; 10 juli 1958 te Gent.
van Cleemputte, Diane Florentia; 10 juli 1958 te Gent.
van Cleemputte, Willi; 10 juli 1958 te Gent.
van Cleemputte, Daniel; 10 juli 1958 te Gent.
Klausing, Lydia; 10 juli 1958 te Gent.
Clinckers, Denise Florentine Francine; 10 juli 1958 te Antwerpen.
Pooters, Ludovicus Joannes; 10 juli 1958 te Antwerpen.
Weening, Hermina Catharina; 12 juli 1958 te Groningen.
George, Jacoba H.; 12 juli 1958 te Groningen.
Koman, Grietje; 12 juli 1958 te Groningen.
Cordel, Geertje Jongsma; 12 juli 1958 te Groningen.
Bals, Christina Gerarda; 19 juli 1958 te Den Haag.
Bouts, Theresia Maier; 19 juli 1958 te Den Haag.

GEORDEND:

Stade, Marinus Nicolaas; 29 juni 1958 te Amsterdam, als Leraar.
Meyer, Hendrikus Hermanus; 29 juni 1958 te Amsterdam, als Priester.
van Eck, Pieter Willem; 6 juli 1958 te Gouda, als Ouderling.

OVERLEDEN:

Dallinga, Jannes; 21 juni 1958 te Groningen.
Dalebout, Maggelina Bezemer; 4 juli 1958 te Dordrecht.
Sterk, Dirk Theodoor Matthijs; 4 juli 1958 te Den Haag.
Ludema, Anna Schuur; 10 juli 1958 te Groningen.
Rooze, Willem; 22 juli 1958 te Amsterdam.

GETROUWD:

Croese, Pieter Johannes en Renkema, Johanna M. A.; 7 juli 1958 te Groningen.
Knegt, Albert en van Yzeren, Anita Astrid; 24 juli 1958 te Den Haag.

OVERGEPLAATST:

Oaks, Harold R.; aangewezen als Zendingsschool leraar.
Ladle, John N.; aangewezen als D.P. te Arnhem.
Merritt, Gary C.; van Gent naar Deventer.
Pinney, Jamer K.; van Groningen naar Arnhem als G.P.
Van Dyke, Leon; van Deventer naar Leiden.
Knudsen, Tony; van Leiden naar Groningen als D.P.
Putnam, Charles; van Den Haag naar Schiedam.
McKell, James R.; van Schiedam naar Vlaardingen als G.P.
Grotepas, Richard; van Groningen naar Antwerpen.
Beckstead, Demont L.; van Antwerpen naar Gent.
Stam, Richard; van Vlaardingen naar Utrecht als G.P.

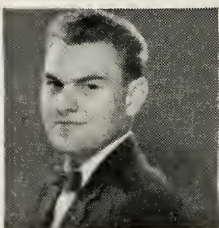
VERTROKKEN:

ERRATA: In de rubriek: „Gebeurtenissen in de Zending”, juli 1958 onder het hoofd: Vertrokken staat de naam van Rulon L. Twitchell tweemaal achtereenvolgend vermeld. Voor de eerste moet worden gelezen: Lyman P. Winger.

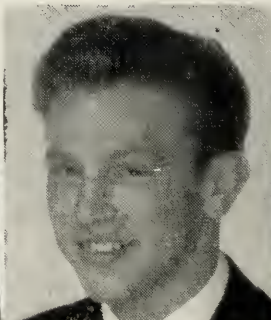
Pugh, Alton Maurice; aangekomen 30 januari 1956. Vertrokken 20 juli 1958.
Werkzaam geweest: Enschede als G.P., Rotterdam Z., Amersfoort, Arnhem, Den Haag, Utrecht als G.P.
Capener, Homer Duncan; aangekomen 30 januari 1956. Vertrokken 20 juli 1958.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Arnhem, Amsterdam, Vlaardingen als G.P., Groningen als D.P.
Sieverts, Reed Dale; aangekomen 30 januari 1956. Vertrokken 20 juli 1958.
Werkzaam geweest: Delft, Amsterdam, Antwerpen, Groningen, Amersfoort, Arnhem als G.P. en D.P.
Jensen, Juanita; aangekomen 4 november 1956. Vertrokken 4 augustus 1958.
Werkzaam geweest: Amsterdam, Rotterdam.

Alton Maurice Pugh

Homar D. Capener

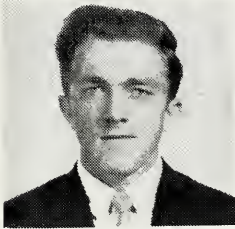
Reed D. Sieverts

Juanita Jensen

AANGEGKOMEN:

Cooley, Barney L.; van Kaysville, Utah.
 Workman, Verle A.; van Marshall Town, Iowa.
 Cheney, Gene W.; van South Gate, California.
 Limburg, Val E.; van Ogden, Utah.
 Odle, Dion L.; van Salt Lake City, Utah.
 Beal, John E.; van Lehi, Utah.
 Brewster, Hoyt W., Jr.; van Salt Lake City, Utah.
 Clark, James R.; van Tacoma, Washington.
 Thompson, David R.; van Farmington, Utah.

Barney L. Cooley

Verle A. Workman

Gene W. Cheney

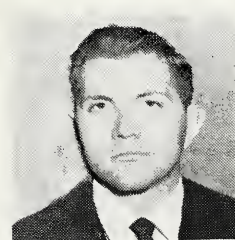
Val E. Limburg

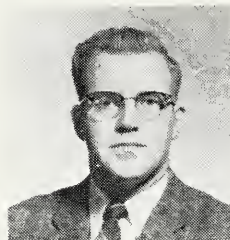
Dion L. Odle

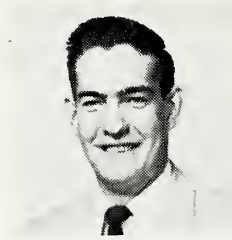
John E. Beal

Hoyt W. Brewster Jr.

James R. Clark

David R. Thompson

Er zijn maar weinig nachten of wegen zo lang dat ge ze niet kunt verkorten door verhaal of gezang.

Van hard werken is nooit iemand dood gegaan, maar wel heeft het velen de schrik op het lijf gejaagd.

Karakter is als een geweer: ge kunt er geen grotere hoogte mee bereiken dan die waarop ge aanlegt.

„...NIET IN VERZOEKING...”

door Richard L. Evans

In een gesprek met jongelieden, besprak een welbekende atleet, Gene Fullmer, een dwingende vraag: „Waar zullen wij later in ons leven andere mensen voor danken? Wij zouden hen niet bedanken voor hun verleiding om kwaad te doen. Wij zouden hen niet bedanken voor de invloed op ons uitgeoefend om slechte gewoonten aan te nemen. Wij zouden hen niet bedanken voor de herinnering aan vuile grappen, in ons bijzijn verteld. Wij zouden hen niet bedanken dat zij ons aanspoorden kerk, school of werk te verzuimen, maar hun, die ons hielpen op ons best te zijn, zouden wij dankbaar wezen. Wij zouden dankbaar zijn jegens hen, die ons aanmoedigden onze tijd goed te gebruiken en niet te verspillen. Wij zouden diegenen dankbaar zijn, die ons de raad gaven fysiek en moreel rein te zijn en die ons hielpen goede gewoonten aan te kweken. Wij zouden hen bedanken, die oorzaak waren dat wij herinneringen hebben waar wij trots op kunnen zijn. Ongetwijfeld zullen zij, die het hunne bijdroegen tot het hebben van herinneringen aan begane laagheden, onze weerzin opwekken in de komende jaren, zij die ons op twijfelachtige paden en tot het nemen van kortzichtige besluiten brachten, die ons tot kwaad doen verleidden. Zulke verzoeken kunnen op het moment zelf aantrekkelijk schijnen, maar geeft men er aan toe, dan komt vroeg of laat het berouw, de wroeging, met gevoelens van smart en schaamte.

Wel mogen wij alle mensen vragen zich de woorden in het gebed van de Meester te herinneren..... „leid ons niet in verzoeking”. En wel mogen wij er aan denken onszelf niet in verzoeking te brengen — noch iemand anders — maar ons te verlossen van (alle) kwaad”. Het is een feit, dat wij allen onvermijdelijk verantwoordelijk zijn voor het totale effect van onze invloed op anderen — voor het totale effect van ons onderricht, voor het totale effect van ons verleiden en verlokken. Geen man of vrouw verleidt ooit een ander tot enig kwaad zonder verantwoordelijk te zijn voor deze verkeerde invloed. Bij het kiezen van vrienden, bij het groeien van deze vriendschap moeten wij goed bedenken, dat geen enkel ware vriend ons ooit zal trachten te verleiden of ons in onze zwakste zijde zal aantasten, of oorzaak zal zijn, dat wij ons dingen zullen herinneren, waarover wij smart en schaamte zouden gevoelen. Ons gehele leven lang zullen wij grondige reden hebben om dankbaar te zijn jegens hen, die „ons niet in verzoeking leidden, maar ons van het kwade verlostten”.

